

Arrest

nr. 271 386 van 19 april 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 oktober 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 18 december 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot (bijlage 19*ter*).

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 5 juni 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 30 november 2020 (RvV 30 november 2020, nr. 245 058).

1.3. Verzoekster diende op 10 juni 2021 een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot (bijlage 19ter).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 7 december 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 8 december 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.06.2021 werd ingediend door:

Naam: G.(…)

Voorna(a)m(en): M.(…)

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

RR: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 10.06.2021 werd op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, een aanvraag gezinshereniging ingediend door G.(…), M.(…) ((…)), als echtgenote van de heer G.(…), U.(…) (RR (…)) van Belgische nationaliteit. Ter staving van deze aanvraag werd opnieuw een Turkse huwelijksakte voorgelegd dd. 12/08/2015.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit huwelijk, in navolging van het advies van het parket nog steeds niet te erkennen. Het advies van het parket betreffende dit huwelijk werd als volgt gemotiveerd:

“Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren en niet over te schrijven in de registers van Antwerpen. Hoevel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk.

Vreemd re la tie ve rloopAe ge nsthjdige verklaringen: meneer verklaart tijdens het interview dat hij mevrouw leerde kennen tijdens de zomer van 2013 op het huwelijksfeest van een nicht van mevrouw. Ze hebben toen geen echt gesprek gehad, maar meneer zocht haar nadien op via facebook en zo hielden ze contact. Mevrouw verklaarde naar aanleiding van haar visumaanvraag eveneens dat ze meneer leerde kennen op het trouwfeest van haar nicht, maar situeert dit in februari 2013 en zegt dat ze in de 2 weken nadien nog regelmatig afspraken. Tijdens het politieverhoor wijzigt meneer zijn verklaring en zegt dat hij mevrouw reeds in 2005 of 2006 leerde kennen (mevrouw was toen amper 13 jaar oud!) op het trouwfeest van haar nicht. Ze spraken met elkaar en 2 dagen nadien gingen ze samen naar de stad. Er werd toen reeds gesproken over een huwelijk. In 2007 zag meneer haar terug ter gelegenheid van de begrafenis van zijn vader, maar ze hebben toen niet meer gesproken over het huwelijk. In 2015 reisde hij dan naar Turkije om erop 12 augustus met mevrouw te huwen. Hij bleef toen tot 2 september 2015.

Er was een handvraging en verlovingfeest maar nog geen huwelijksfeest en dus ook geen samenwoning. In april 2016 ging meneer voor 2 weken naar Turkije, hij woonde erin bij mevrouw en haar ouders maar het huwelijk werd nog niet geconsumeerd. Betrokkenen zijn dus gehuwd terwijl ze elkaar nog maar amper hadden gezien. Ze zouden wel contact hebben gehouden via telefoon en internet maar hiervan liggen geen bewijzen voor. Ze willen pas een huwelijksfeest geven als mevrouw in België is.

Tegenstrijdige verklaringen: over het moment van de eerste kennismaking en het relatievedoop. Volgens mevrouw was er het burgerlijke huwelijk op 12 augustus 2015, de handvraging op 14 augustus en de verloving op 15 augustus. Volgens meneer was de handvraging op 10 augustus (interview)/12 augustus (politieverhoor), het burgerlijke huwelijk op 12 augustus en het verlovingfeest op 15 augustus. Aangezien van mevrouw maar een zeer beperkt interview voorhanden is, konden de verklaringen van meneer niet alle getoetst worden aan die van mevrouw.

Strijdigheid met culturele tradities: op het verlovingfeest waren maar een zeer beperkt aantal familieleden van mevrouw aanwezig, enkel haar ouders en een nonkel. Ze willen pas een huwelijksfeest (tegelijk religieus huwelijk?) geven als mevrouw in-België is. Is dit feest ter gelegenheid van het visum van mevrouw of het huwelijk? Volgens hun cultuur zijn ze pas gehuwd na het feest, en dat laat wel op zich wachten, ze lijken niet erg gehaast. Er is geen bruidsschat betaald.

Weinig bewijsstukken: buiten enkele foto's van het ondertekenen van de huwelijksakte en de verloving wordt geen enkel stuk bijgebracht om de relatie van meer dan 3 jaar of veel langer (meneer) te staven.

Mevrouw heeft al 3 broers en zussen in Europa wonen. Ze hebben ook verblijf gekregen op basis van een huwelijk. Mevrouw weet dus dat ze via het huwelijk verblijfsrecht kan krijgen in Europa.

Meneer heeft op zijn jonge leeftijd reeds 4 veroordelingen opgelopen voor de politierechtbank en 1 veroordeling voor de correctionele rechtbank wegens inbreuken op de werkloosheidsreglementering. De eerste visumaanvraag van mevrouw werd geweigerd wegens onvoldoende inkomsten. Meneer heeft intussen opnieuw werk. Hij is ook een lening aangegaan voor zijn woning (650 euro/maand). Daarnaast betaalt hij maandelijks 200 euro af aan een deurwaarder inzake een persoonlijke lening die hij vroeger was aangegaan. Hij zou toch nog maandelijks geld (200-500) aan mevrouw overmaken. Het is onduidelijk hoe hij het denkt te zullen redden als mevrouw naar België komt en er kinderen komen. Mevrouw is gestopt met studeren na het middelbaar. Ze heeft nog nooit gewerkt.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste).

Uit het voorgaande blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het feit dat er reeds enige tijd is verstreken tussen het advies van het parket en de huidige aanvraag gezinshereniging doet geen afbreuk aan de vaststellingen van toen. De interviews met beide personen steken in het dossier en bewijzen dat het onderzoek ten gronde werd gevoerd. Geen van de voorgelegde documenten in het kader van deze aanvraag gezinshereniging, doet afbreuk aan dit onderzoek. Bovendien werd het parket opnieuw aangeschreven, in het kader van de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging wat hun standpunt was betreffende dit huwelijk. Op 1 maart 2021 meende het parket nog steeds negatief te moeten adviseren. Dit keer schrijft de procureur des konings letterlijk: 'Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en derleent dan ook een negatief advies.' Er wordt ook nog verwezen naar een vonnis van 12.12.2018 van de familierechtbank van Anwerpen waarin geoordeeld werd dat het om een schijnhuwelijk ging. Er werd geen beroep aangetekend tegen dit vonnis waardoor in kracht van gewijsde is getreden. Ook het vonnis werd toegevoegd.

Het loutere feit dat betrokkenen samenwonen wordt niet beschouwd als een bewijs van een gezinsleven. (Arr. RW, nr. 189065, 28/06/2017: "Het gegeven dat verzoekster samenwoont met haar voorgehouden echtgenoot doet geen afbreuk aan het feit dat er geen beschermingswaardig gezinsleven is. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan (...).")

Bij gebrek aan de erkenning van het huwelijk, kan geen toepassing gemaakt worden van art 40ter van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.5. Uit informatie van de verwerende partij blijkt dat verzoekster op 27 januari 2022 nogmaals een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) heeft ingediend in functie van haar Belgische 'echtgenoot'.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"Dat de motivering van de bestreden beslissing het volgende stelt:

"De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit huwelijk in navolging van het advies van het parket nog steeds niet te erkennen. Het advies van het parket betreffende dit huwelijk werd als volgt gemotiveerd:..."

Dat verzoekster bij een verdere lezing van de beslissing niet ander kan vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer stelt dan dat zij het huwelijk niet "wenst" te erkennen.

Dat verzoekster de jure nergens in de bestreden beslissing leest dat zij het huwelijk effectief niet erkent. Minstens is de motivering dubbelzinnig. Het lijkt er sterk op dat zij de beslissing tot niet erkenning niet zelf neemt maar meent dat de beslissing tot niet erkenning afgeleid dient te worden uit het advies van het parket.

Dat zij evenwel zelf bevoegd is te besluiten tot niet erkenning.

Het louter "wensen" om een bepaalde akte niet te erkennen is onvoldoende duidelijk. Immers verzoekster moet kunnen begrijpen waarom zij een weigeringsbeslissing ontvangt.

Dat art. 40bis werd geschonden omdat niet kan afgeleid worden of het huwelijk nu al dan niet werd erkend.

Dat deze dubbelzinnige motivering ook maakt dat de motiveringsplicht werd geschonden."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling schrijft voor dat met het oog op een verblijf in België *"de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°"*, waaronder de echtgenoot, gelijkgesteld worden met een familielid van een burger van de Unie *"mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen"*.

2.4. De Raad stelt vast dat het op 12 augustus 2015 door verzoekster in Turkije afgesloten huwelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris niet wordt erkend. Bijgevolg kan zij zich niet beroepen op haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg. In de beslissing wordt dan ook correct geconcludeerd dat *"(b)ij gebrek aan de erkenning van het huwelijk"* geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.5. In haar eerste middel meent verzoekster in de beslissing een dubbelzinnigheid te lezen omdat de gemachtigde van de staatssecretaris dit huwelijk niet 'wenst' te erkennen en zich daarbij baseert op de adviezen van het parket. Verzoekster kan op dit punt geenszins worden bijgetreden. Er wordt in de beslissing zeer duidelijk gesteld dat het huwelijk niet kan worden erkend, waarbij zowel verwezen wordt naar het eerdere negatieve advies van 19 oktober 2016 als naar het nieuwe negatieve advies van 1 maart 2021. In de beslissing wordt naar aanleiding van deze beide, gelijkkluidende, negatieve adviezen het volgende gesteld:

"De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit huwelijk, in navolging van het advies van het parket nog steeds niet te erkennen. Het advies van het parket betreffende dit huwelijk werd als volgt gemotiveerd:

'(...)'

Uit het voorgaande blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Het feit dat er reeds enige tijd is verstreken tussen het advies van het parket en de huidige aanvraag gezinshereniging doet geen afbreuk aan de vaststellingen van toen. De interviews met beide personen steken in het dossier en bewijzen dat het onderzoek ten gronde werd gevoerd. Geen van de voorgelegde documenten in het kader van deze aanvraag gezinshereniging, doet afbreuk aan dit onderzoek. Bovendien werd het parket opnieuw aangeschreven, in het kader van de nieuwe aanvraag tot gezinshereniging wat hun standpunt was betreffende dit huwelijk. Op 1 maart 2021 meende het parket nog steeds negatief te moeten adviseren. Dit keer schrijft de procureur des konings letterlijk: 'Mijn ambt is van oordeel dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk en derleent dan ook een negatief advies.'

In de beslissing wordt bovendien melding gemaakt van het vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 12 december 2018, dat ook in het administratief dossier werd opgenomen, en waarin werd geoordeeld dat het huwelijk van verzoekster een schijnhuwelijk was. Tegen dit vonnis werd geen hoger beroep ingesteld. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bijgevolg niet anders oordelen over de voorgelegde huwelijksakte zonder het gezag van gewijsde van deze uitspraak, die *erga omnes* geldt, te miskennen. Een rechterlijke uitspraak heeft, in tegenstelling tot een administratieve beslissing, gezag van gewijsde, en beslecht dan ook definitief de vraag of de buitenlandse authentieke akte al dan niet wordt erkend (cf. K. VANVOORDEN, "De erkenning door Belgische overheden van buitenlandse akten inzake de burgerlijke staat: tegenstrijdige beslissingen", *T.Vreemd*, 2008, (11) 12; T. KRUGER en J. VERHELLEN, "De erkenning in België van buitenlandse familierechtelijke akten", *T.Vreemd*, 2006, (278) 285). In het vonnis wordt uitdrukkelijk bevestigd dat het huwelijk in strijd is met de openbare orde.

In weerwil van verzoeksters beweringen blijkt uit de motieven van de beslissing dus zeer duidelijk waarom zij een weigeringsbeslissing ontvangt. In de zinsnede "(d)e Dienst Vreemdelingenzaken wenst dit huwelijk (...) nog steeds niet te erkennen" kan geen dubbelzinnigheid worden gelezen.

2.6. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of deze niet correct zou hebben beoordeeld. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.7. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 164 van de Grondwet en van het hoorrecht. Verzoekster verwoordt haar grief als volgt:

"Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van weigeringsbeslissing ex art. 40ter Vreemdelingenwet. Dat een dergelijke weigering onder de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. *Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*
2. *Dit recht behelst met name:*
 - *het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
 - *het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*
3. *Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtssystemen der lidstaten gemeen hebben.*
4. *Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.*

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RW dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

2.2.2. Verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster in dit verband laat gelden dat de Stad Antwerpen het huwelijk wel degelijk erkent in tegenstelling tot gedaagde.

Immers had de Stad Antwerpen de erkenning geweigerd dan zou verzoekster niet in het bezit zijn gesteld van een bijlage 19ter maar een bijlage 19quinquies.

Ten overvloede verwijst naar art. 31 van de Wet IPR:

Art. 31.[1 § 1. Een buitenlandse authentieke akte van de burgerlijke stand kan slechts als basis dienen voor de opmaak of wijziging van een akte van de burgerlijke stand of voor de inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachregister na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27, § 1.

Een buitenlandse rechterlijke beslissing kan slechts als basis dienen voor de opmaak of wijziging van een akte van de burgerlijke stand of voor de inschrijving in het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in de artikelen 24 en 25 en, naargelang van het geval, in de artikelen 39, 57 en 72.

§ 2. Dit onderzoek gebeurt door de ambtenaar van de burgerlijke stand of de houder van het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister aan wie de akte of beslissing wordt voorgelegd.

Hiertoe registreert deze de buitenlandse authentieke akte of buitenlandse rechterlijke beslissing in de Databank Akten Burgerlijke Stand, bedoeld in boek I, titel 2, hoofdstuk 3, van het Burgerlijk Wetboek, met vermelding van de status van het onderzoek. Hij houdt het origineel van de buitenlandse akte of de buitenlandse beslissing ter beschikking van de Centrale autoriteit tot het einde van het onderzoek.

Gezien verzoekster wel degelijk werd ingeschreven kan moeilijk voorgehouden worden dat de Stad Antwerpen, houder van het bevolkings-, vreemdelingen- of wachtregister het huwelijk niet erkent.

Welnu verzoekster meent dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand de enige is die bevoegdheid heeft om de akten van burgerlijke stand te erkennen en verwijst naar art. 164 van de Grondwet dat als volgt luidt:

"Art. 164. Het opmaken van de akten van de burgerlijke stand en het houden van de registers behoren bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de gemeentelijke overheid."

Dat de niet erkenning van een huwelijk duidelijk betrekking heeft op het "houden van de registers" en dus een exclusieve bevoegdheid van de Stad Antwerpen hoort."

2.8. Verzoekster beweert ten onrechte in haar tweede middel dat de bestreden weigeringsbeslissing "onder de toepassing van Richtlijn 2004/38/EG valt".

2.9. Verzoekster houdt voor echtgenote te zijn van een sedentaire Belg. Er wordt niet aangetoond dat de Belgische 'partner' van verzoekster ooit gebruik zou hebben gemaakt van zijn recht op vrij verkeer of dat het vestigingsrecht van verzoekster een afgeleid verblijfsrecht zou betreffen in het kader van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (de Burgerschapsrichtlijn) of in het kader van de artikelen 21, 45 of 56 van het VWEU. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de Belgische referentiepersoon, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten.

Bijgevolg valt de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, *Akerberg*, §21) en kan, conform artikel 51, lid 1, van het Handvest, dan ook geen toetsing gebeuren aan de hand van de in het Handvest neergelegde grondrechten (HvJ 8 november 2012, zaak C-40/11, *Iida*, §§79-81). Verzoekster kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een miskenning van artikel 41 van het Handvest. Evenmin kan een toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, met name het hoorrecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging, zodat verzoekster zich hierop niet kan beroepen.

2.10. Ten overvloede stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing voortvloeit uit een aanvraagprocedure waarop het hoorrecht niet van toepassing is. Het komt aan verzoekster zelf toe om alle dienstige stukken neer te leggen.

2.11. Het betoog van verzoekster dat de stad Antwerpen haar huwelijk wel zou hebben erkend, wordt niet met objectieve gegevens gestaafd. Verzoekster toont niet aan dat haar huwelijk door de ambtenaar van de burgerlijke stand van het district Hoboken, in weersprek van het vonnis van de familierechtbank van 12 december 2018, wel als rechtsgeldig zou worden beschouwd. Integendeel, het administratief dossier bevat een schrijven van de districtsburgemeester van Hoboken van 6 april 2021 waarin deze uitdrukkelijk weigert om het huwelijk over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand, wederom gebaseerd op de uitspraak van de familierechtbank van 2018.

2.12. De uiteenzetting van verzoekster over artikel 31 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en artikel 164 van de Grondwet kan in elk geval niet in verband worden gebracht met de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze onderdelen van het tweede middel zijn dan ook niet-ontvankelijk.

2.13. Er werd geen schending aangetoond van het hoorrecht, noch van artikel 41 van het Handvest en evenmin van artikel 164 van de Grondwet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN